

LBRIIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROSE, JENEVA

Divorțul perfect / Geneva Rose. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-461-2

821.111

JENEVA ROSE

Divorțul perfect

*Traducere din limba engleză
de Irina-Marina Borțoi*

Redactor: **Justina Ene**

Grafician copertă: **Cezar Mandă**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE PERFECT DIVORCE

Copyright © 2025 by Geneva Rose

Published in 2025 by Blackstone Publishing.

All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

EL A OMORÂT-O?

Transcriere din documentar
Fragment preluat de pe Channel 5 News

Departamentul șerifului din Prince William County anchetează uciderea unei femei din localitate. Astăzi, ajutoarele de șerif au fost chemate la o reședință de pe malul Lacului Manassas, unde a fost găsit cadavrul lui Kelly Summers, înjunghiată fatal. Sursele spun că romancierul Adam Morgan, proprietarul reședinței, a fost chemat la audieri la scurt timp după aceea. Departamentul șerifului din Prince William County a refuzat să ofere detalii suplimentare întrucât ancheta este în desfășurare.

Intervievator

Pe 15 octombrie se împlinesc opt ani de la uciderea lui Kelly Summer și a copilului ei nenăscut. Cadavrul ei a fost descoperit în dimineața următoare în casa dumneavoastră de lângă lac, mai precis, în dormitorul principal. Domnule Adam, ne puteți spune ce s-a întâmplat în noaptea în care Kelly a fost omorâtă?

Adam Morgan

Nu. Pot să vă spun ce s-a întâmplat înainte sau după ce a fost omorâtă, dar nu știu nimic despre moartea ei.

Interviewator

Atunci spuneți-ne ce s-a întâmplat înainte.

Adam Morgan

Kelly a venit la mine acasă după serviciu și am făcut ce făceam de obicei când venea pe la mine. Am băut câteva pahare și am făcut sex... de mai multe ori.

Interviewator

Și după aceea ce s-a întâmplat?

Adam Morgan

M-am trezit în toiul nopții. Afară era beznă. Kelly încă dormea, sau cel puțin așa credeam. Știam că trebuie să mă întorc cu mașina în D.C. și n-am vrut să o trezesc, așa că am lăsat luminile stinse cât timp m-am îmbrăcat, apoi am plecat.

Interviewator

Nu înainte să-i scrieți o scrisoare lui Kelly. Nu-i așa?

Adam Morgan

Așa este. I-am lăsat-o pe blatul din bucătărie, fără să-mi dau seama că nu o să mai aibă ocazia să o citească.

Interviewator

Ce conținea scrisoarea pe care i-ați scris-o lui Kelly?

Adam Morgan

Nu mai contează... E moartă.

Interviewator

Când ați aflat de moartea ei?

Adam Morgan

A doua zi. Ofițerii de la Poliția Metropolitană din D.C. și de la Departamentul șerifului din Prince William County au venit la casa mea din D.C. și nici măcar atunci nu am aflat. Abia când am fost chemat la audieri m-au informat.

Interviewator

Cine era Kelly Summers pentru dumneavoastră?

Adam Morgan

Spus cât mai simplu... amanta mea.

Interviewator

Unii oameni au speculat că, dacă ești capabil să minți în legătură cu un lucru, de pildă, o aventură, ești capabil să minți și în legătură cu altul.

Adam Morgan

Mi se pare foarte tras de păr. Mulți oameni înșală, foarte puținiucid.

Interviewator

Dumneavoastră sunteți unul dintre aceia puțini?

Adam Morgan

V-am spus deja că nu.

Interviewator

Jurații au considerat neverosimil ca dumneavoastră să fi putut dormi liniștit lângă Kelly în timp ce ea era înjunghiată de treizeci și șapte de ori. Au considerat foarte puțin probabil și că ați fi trecut cu vederea cadavrul ei mutilat când ați plecat în toiu noaptea. Ce aveți de spus în legătură cu asta?

Adam Morgan

Un pacient care e operat la spital își dă seama când i se desface abdomenul? Nu, nu își dă seama, pentru că e sub anestezie. Kelly și cu mine am fost drogați în noaptea aceea. Nu știu cine ne-a drogat, dar cineva a făcut-o. Și, după cum spuneam, când mi-am revenit, încă era beznă afară; nu vedeam nimic.

Interviewator

Raportul toxicologic a indicat că lui Kelly i s-a găsit GHB în organism, dar al dumneavoastră a ieșit curat.

Adam Morgan

Sunt perfect conștient.

Interviewator

Cum vă explicați acest lucru?

Adam Morgan

La întrebarea asta ar trebui să răspundă departamentul șerifului, fiindcă ei au așteptat convenabil până când a expirat intervalul de depistare ca să mă testeze.

Interviewator

Vreți să spuneți că a fost cu intenție?

Adam Morgan

Poate. Sau poate a fost doar o treabă făcută de mântuială, specifică poliției.

Interviewator

Credeți că vi s-a înscenat acest lucru?

Adam Morgan

Da.

Interviewator

De către cine?

Adam Morgan

Există câteva posibilități. În primul rând, soțul lui Kelly, Scott. Ar putea să fie persoana căreia îi aparține al treilea ADN necunoscut, cel găsit în corpul lui Kelly. Mai e și Bob Miller, fratele primului ei soț. Oricare dintre ei ar fi putut s-o facă.

Interviewator

Dar dumneavoastră nu?

Adam Morgan

Nu, eu nu.

Interviewator

Ne puteți spune ce v-a trecut prin minte când a fost citit verdictul cu voce tare?

Adam Morgan

Am știut că s-a terminat cu viața mea și... nu mi-a venit să cred. Auzi la știri despre oameni care sunt condamnați pe nedrept, dar nu te aștepti nici odată să fii unul dintre ei. Nu am omorât-o eu pe Kelly Summer și voi lupta în continuare împotriva acestei minciuni până la ultima suflare.

Interviewator

Proiectul Nevinovăția a refuzat să se ocupe de cazul dumneavoastră. De ce credeți?

Adam Morgan

Nu știu. Ar trebui să-i întrebați pe ei.

Interviewator

Deci, domnule Adam, aveți un plan B?

Adam Morgan

Nu există un plan B. Trebuie doar să continui să lupt, să fac recurs după recurs și să-mi păstrez speranța că, într-o bună zi, condamnarea îmi va fi anulată.

Interviewator

Încă mai aveți speranță?

Adam Morgan

Da. E singurul lucru pe care nu mi-l pot lua.

Interviewator

Se știe că ați fost apărat de fosta dumneavoastră nevastă, Sarah Morgan. Dumneaei mai are speranță?

Adam Morgan

Sarah este în continuare nevasta mea, nu fosta mea nevastă.

Interviewator

Mă scuzați. Da, da nevasta dumneavoastră, Sarah. Vă așteptați execuția de șapte ani, însă a rămas căsătorită cu dumneavoastră. De ce credeți că s-a întâmplat așa?

Adam Morgan

Pentru că Sarah mă iubește și știe că sunt nevinovat.

Când m-am măritat cu Bob, am știut că o să divorțez de el într-o bună zi, pentru că bărbații sunt ca avocații. Nu poți să ai încredere în ei. Și știi asta fiindcă sunt avocată... și el e avocat. Soțul meu stă în fața mea la o masă de conferință pentru douăzeci de persoane, dar azi suntem doar patru în sală: eu, Bob și avocatul fiecăruia. Încerc să nu mă uit la bărbatul cu care mi-am petrecut ultimii doisprezece ani. Însă îi simt ochii căprui îndreptați în direcția mea, așa că îi întâlnesc privirea doar ca să-l fac să se uite altundeva. Primii doi nasturi de la cămașa lui albă apretată sunt desfăcuți, iar cravata îi atârână bleagă în jurul gâtului. În ciuda temperaturii răcoroase din încăperea, i se agață broboane de sudoare de linia părului.

— Clientul meu e interesat de o reconciliere.

Brad își ridică mânăca sacoului, scoțând la vedere un ceas Rolex Day-Date de aur masiv. Parcă ar încerca să spună: *Uite ce avocat iscusit sunt.* Are un păr blond, lins pe spate, și obrajii proaspăt bărbierți; e tocmai opusul soțului meu, cu pletele lui brunete și barba ușor crescută. Brad e avocatul lui Bob, prietenul lui de multă vreme și o lepră cu normă întreagă. E cunoscut pentru faptul că face

treabă de mântuială ca să obțină rezultatele pe care și le dorește, ceea ce nu e o problemă, fiindcă asta fac și eu.

— Exclus, zice Jess cu fermitate.

Înclină capul și se îndreaptă de spate pe scaun. Jess e avocata mea și face totul ca la carte. Dacă eu aș fi Yang, ea ar fi Yin-ul meu.

— Sarah, s-a întâmplat o singură dată.

Bob își încheștează maxilarul și se freacă aspru pe frunte, de parcă ar încerca să se trezească dintr-un vis urât. Dar acum asta e viața noastră, realitatea noastră, iar el e cel care ne-a adus aici.

— Promit, adaugă el. A fost doar o dată.

Nu asta spun toți? A fost doar o dată. A fost un accident, o eroare de judecată, ceva care nu le stă deloc în fire, ceva ce n-o să mai facă niciodată. Nu a însemnat nimic. *Ea* nu a însemnat nimic. Da, asta spun toți, dar numai după ce sunt prinși. Nu le pare rău pentru ce au făcut. Le pare rău că știi ce au făcut. Iar Bob nu face excepție. E la fel ca toți ceilalți.

Brad îi aruncă o privire cu subînțeles și clatină ușor din cap, făcându-i semn să nu mai spună nimic. Îmi dau seama că lui Bob îi e greu să fie client și nu avocat, dar cedează și scoate un oftat adânc în timp ce se lasă pe spate pe scaun și își încrucișează brațele la piept.

— Aș dori să repet următoarele: clientul meu își asumă pe deplin responsabilitatea pentru eroarea sa majoră de judecată și a fost de acord să participe la șase ședințe de consiliere pentru a merge mai departe cu reconcilierea, spune Brad, formând o piramidă cu palmele în fața ochilor.

Dâre de lumină străpung jaluzelele parțial deschise și scipesc reflectându-i-se în Rolex, alcătuiind un dans de lumini caleidoscopice pe perete de fiecare dată când înclină încheietura.

— Clientul dumneavoastră ar fi trebuit să participe la ședințe de consiliere înainte să fie infidel. Jess își țuguie buzele și împinge încet o foaie de hârtie peste masă. Acestea sunt cerințele doamnei Morgan.

Bob își desface brațele și se apleacă înainte, smulgând foaia înaintea avocatului său. Mijește ochii și se încruntă în timp ce scanează pagina. Îmi dau seama că nu-i place ce citește, exact ce îmi doream.

— În niciun caz, pufnește Bob, aruncând foaia.

Brad o prinde în timp ce încă plutește prin aer și netezește foaia pe masă.

— Considerăm că e o ofertă corectă, spune Jess.

Brad ridică atunci capul și se uită drept la ea.

— Clientul meu nu va renunța la custodia fiicei sale. Nu va renunța nici la locul din consiliul Fundației Morgan, nici la participația sa în cadrul organizației caritabile.

— Eu nu renunț la noi... punct, se milogeste Bob.

Întinde mâna spre mine, sperând că o să-l întâlnesc la jumătatea distanței, dar nu întind mâna după ea. În schimb, îmi iau mâinile de pe masă și le așez în poală.

— Sarah, te rog, adaugă.

Îmi mușc buza ca să nu răspund fiindcă știu că tăcerea îl doare mai mult ca orice remarcă usturătoare pe care aș putea s-o fac vreodată. Și vreau să-l fac să sufere la fel de mult cum m-a făcut el pe mine.

— Clienta mea nu e interesată de reconcilierea căsniciei, clarifică Jess.

Brad se apleacă spre Bob și vorbește în șoaptă. Pe fața lui Bob se citește mai multă enervare cu fiecare cuvânt. Pielea i se înroșește, iar maxilarul ascuțit devine și mai proeminent când scrâșnește din dinți.

Când termină cu mica lor discuție, Brad își drege glasul și se îndreaptă de spate pe scaun.

— De vreme ce pare că nu facem progrese, cred că ar trebui să ne revedem la o dată ulterioară.

— Aceste întâlniri nu au rolul să repare căsnicia și nici nu o vor face, Brad. Singurul progres pe care ar trebui să-l facem este să ajungem la o înțelegere cu privire la împărțirea bunurilor și la custodia lui Summer. Aș dori să reiterez că doamna Morgan a solicitat un divorț curat, rapid și privat. Nu dorim să trăgănam lucrurile, nici să ajungem în fața instanței, dar dacă e nevoie, o vom face, spune Jess, iar gura îi formează o linie dură.

Acestea fiind spuse, mă ridic de pe scaun, îmi netezesc fusta și îmi închei nasturele sacoului.

— Am reținut, spune Brad, în timp ce își strânge servieta, un Hermès portocaliu ostentativ și țipător. Asistentă mea o să vă contacteze să stabilim altă întâlnire.

Bob se ridică în picioare și îmi întâlnește privirea. E cu treizeci de centimetri mai înalt ca mine, cu umeri lați și un fizic tonifiat. Părul grizonant îl prinde tare bine, la fel și ridurile de stres săpate pe frunte. Pare înțelept și distins, chiar dacă nu se poartă astfel.

— Te sun mai târziu, Sarah, zice Jess când pornesc spre ușă.

Mă opresc și îi fac semn că da, după care ies din sală.

— Sarah, stai, mă strigă Bob, venind în urma mea.

Eu merg mai departe, ignorându-l complet; dar apoi, dintr-odată, simt o mână pe umăr, care mă oprește brusc. Inima îmi bubuie în piept.

— Te rog, adaugă.

Scot un oftat greoi și mă întorc cu fața la soțul meu. Abia dacă îl văd stând înaintea mea, fiindcă face deja parte din trecutul meu. Doar că el încă nu-și dă seama de asta, iar eu nu știu cum să-i expun situația și mai clar.

— Ce e? întreb.

Nu e nicio emoție în glasul meu, fiindcă tot ce am simțit pentru soțul meu a dispărut în clipa în care am aflat de infidelitatea lui.

— Te rog, nu face asta, spune Bob cu o șoaptă chinuită.

Privirea lui o caută frenetic pe a mea, de parcă ar încerca să ne aducă înapoi la locul nostru. Dar nu mai există niciun loc pe lumea asta pentru noi fiindcă nu pot să fiu căsătorită cu cineva în care nu am încredere. Pentru mine, încrederea e precum sticla. Din momentul în care o spargi, nu mai poți s-o repari; și chiar dacă ai încerca, n-ai face decât să te tai. Așa că poți la fel de bine s-o arunci.

— Ai noroc că lucrul cel mai rău pe care ți-l fac e să divorțez.

Cuvintele îmi ies de pe buze catifelate, aproape liniștitoare.

— Asta e o amenințare? întreabă el, nevenindu-i să creadă.

— Știi că nu ameninț, Bob.

Se încruntă și dă să-și umfle pieptul, sfidându-mă, dar eu decid că am văzut destul. Clatin din cap în timp ce mă răsucesc pe călcâie și pornesc spre lift. Mă strigă pe nume de mai multe ori, iar vocea lui se estompează pe măsură ce măresc distanța dintre noi; sau poate doar își pierde convingerea. *Bun. Sper că așa e.*

Bob chiar îmi pune răbdarea la încercare. Tot ce mi-am dorit a fost un divorț rapid și liniștit; cam așa cum a fost și aventura lui, presupun. Dar nu, trebuie să lupte cu mine la fiecare pas fiindcă e de părere că asta e ceva ce vom putea să rezolvăm. Nu e, iar în sinea lui, Bob știe și el asta. Eu am încercat să rămân civilizată; chiar am încercat, de dragul fiicei noastre, care încă nu știe nimic despre divorțul nostru iminent. Am tot amânat să-i spun, fiindcă am vrut să aștept până va fi un fapt împlinit și

emoțiile brute se vor fi domolit, astfel încât să mă concentrez numai și numai asupra ei. Se pare că eu sunt singura căreia îi pasă de sentimentele și starea de bine a fiicei noastre.

La lift, apăs pe butonul de coborâre și aștept să apară. Încă simt prezența lui Bob, dar nu mă uit în spate. Chiar mi-aș dori ca lucrurile să fie altfel. Trebuiau să fie altfel. Rolul de părinte se presupune că te face să-ți dorești să fii un om mai bun sau măcar te face să crezi că ești un om mai bun. Pe mine maternitatea m-a schimbat, așa cum am știut că o va face. Dar se pare că pentru Bob nu a avut niciun efect faptul că a devenit tată. Nu m-a înșelat doar pe mine. Ne-a înșelat familia. Și s-a prefăcut că e așa cum nu e în stare să fie: decent.

Liftul scoate un sunet și se deschid ușile. Intru, apăs butonul pentru lobby și ridic bărbia, privindu-l fix pe Bob. Stă la capătul holului, cu privirea fixată asupra mea de parcă am fi în mijlocul unei înfruntări. Pe chipul lui se citește un amestec de ranchiună și tristețe, dar e și un licăr de altceva, ceva ce am mai văzut. Doar că nu-mi dau seama ce. Niciunul dintre noi nu întrerupe contactul vizual până când nu se închid ușile.

Liftul zbârnâie când începe coborârea, crescând și mai mult distanța dintre noi. Suntem împreună de mai bine de un deceniu, dar ne-am căsătorit de puțin peste un an. Bob are noroc că nu mai sunt femeia care eram în relația cu Adam, primul meu soț. Dacă aș fi avut copii cu Adam, poate că el încă ar mai fi aici. Pentru că, după cum spuneam, faptul că am devenit mamă m-a schimbat și știu că se spune că oamenii nu se pot schimba. Dar eu cred că pot. În esența noastră, suntem cine suntem, dar asta nu înseamnă că unele părți din noi nu se pot înmuia sau întări cu timpul.

2

NECUNOSCUȚ

În cameră e atât de întuneric, încât aici nu există nici măcar umbre. Acesta e primul gând pe care îl am când corpul îmi tresare brusc și ochii mi se deschid ca împinși de un arc. Clipesc de câteva ori, sperând că o să mi se adapteze și o să dea peste ceva cunoscut, dar în lipsa luminii, nu găsesc nimic. Ridic mâna în fața mea, la câțiva centimetri de nas, dar abia dacă se vede, o plăsmuire gri pe care mintea mea abia dacă o recunoaște. Aerul e dens și umed, duhnește a mucegai și a șosete ude. Mă ridic în șezut și apăs cu palmele de o parte și de alta a corpului, simțind ușoara flexibilitate a unei saltele cu arcuri. Acestea se prăbușesc sub presiune, după care tășnesc la loc înapoi.

Îmi zvâcnește capul și mă cuprinde un val aspru de greață. Mi-e rău, de parcă aș fi gata să vărs dintr-o clipă în alta. Îmi frec tâmplile cu degetele, îndemnându-mi amintirile să revină. Dar nu se întorc. Au dispărut, poate doar deocamdată, poate pentru totdeauna. Ce s-a întâmplat aseară? Am băut prea mult? Iar am pus mâna pe ceva LSD sau Ex?